

Arrest

nr. 103 178 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 26 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. POKORNY en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de onderstaande bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, van Indiase nationaliteit, op 29 oktober 2009, een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 5 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2009 werd ingediend door:

*J., S.(...) (R.R.: (...))
Geboren te Goundpur
Nationaliteit: India
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt bij de aanvraag 9bis van 29.10.2009 een document voor waarin hij voor de ambassade van India verklaard heeft dat hij zijn paspoort verloren is op datum van 09.09.2009. Dit document kan niet aanzien worden als een door onze diensten aanvaardbaar identiteitsdocument daar dit document geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Bovendien wordt in het attest enkel aangehaald dat betrokkene zijn paspoort verloren zou zijn, terwijl er niet wordt gespecificeerd waarom hij geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart zou kunnen bemachtigen. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen. Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld.

Betrokkene legt in een aanvulling een paspoort voor afgeleverd op 15.07.2011. Betrokkene heeft echter het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1 (Arrest RVV 70.708 d.d. 25 november 2011, arrest Raad van State 214.351 dd. 30 juni 2011). Betrokkene dient zijn identiteit aan te tonen op het moment van indiening van de aanvraag 9bis. De zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.”

Op 26 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt evenzeer op 5 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van D.B.K.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt de genaamde:

J.,S.(...) geboren te (...) 1974, nationaliteit India

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° *Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend op 06.04.2001 door middel van een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bovendien werd voor betrokkene op datum van 26.09.2012 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf genomen in het kader van een aanvraag 9bis.*

2. Over de rechtspleging

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat de verwerende partij noch een administratief dossier noch een nota met opmerkingen heeft ingediend.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per aangetekende brief van 18 december 2012 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verwerende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 21 december 2012 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 28 december 2012 was. Er werd geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Met toepassing van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag niet vergezeld was van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij dit later, weliswaar voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft overgemaakt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dient de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument, beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, komt de beslissing van het bestuur niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende

aanvraag niet werd vervuld. Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit 2009, wijst de Raad erop dat de jurisprudentie in onze rechtsorde geen precedentswaarde heeft, zodat de verwijzing naar deze arresten niet dienstig is om daar anders over te oordelen.

Het middel lijkt ongegrond."

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 februari 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 9 april 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 februari 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij sinds 2001 in België verblijft en dat zij pas vanaf 2009 heeft geprobeerd een paspoort te bekomen. Intussen heeft zij toch een paspoort kunnen bemachtigen en heeft zij dit naar de verwerende partij opgestuurd om ter aanvulling toe te voegen aan het administratief dossier. Zodoende bevat de bestreden beslissing een onjuiste motivering, want op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had men alle gegevens en bestond er geen twijfel over haar identiteit. In haar verzoekschrift heeft zij in dit verband naar rechtspraak en rechtsleer verwezen.

De verwerende partij verwijst naar de stukken van het dossier. Hierbij wordt gewezen op hetgeen werd vastgesteld *sub* punt 2 van dit arrest.

3.4 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 april 2013 uiteenzet dat zij sinds 2001 in België verblijft, dat zij pas vanaf 2009 heeft geprobeerd een paspoort te bekomen, zij inmiddels toch een paspoort heeft kunnen bemachtigen en zij dit naar de verwerende partij heeft opgestuurd om ter aanvulling toe te voegen aan het administratief dossier en waar zij dienvolgens van mening is dat de bestreden beslissing een onjuiste motivering bevat daar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alle gegevens voorhanden waren en er geen twijfel bestond over haar identiteit, alsmede dat zij in dit verband in haar verzoekschrift heeft verwezen naar rechtspraak en rechtsleer, kan de Raad slechts vaststellen dat dit betoog bezwaarlijk afbreuk kan doen aan hetgeen waarop hieromtrent reeds uitdrukkelijk werd gewezen in de beschikking van 18 februari 2013, zoals weergegeven *sub* punt 3.2 van dit arrest.

De verzoekende partij gaat er aldus geheel aan voorbij dat – zoals uitdrukkelijk aangegeven in voormelde beschikking - de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument op het ogenblik van het indienen van die aanvraag geldt (RVS 219 256 van 8 mei 2012) en dat, gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld ging, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevatte, de beslissing van de verwerende partij dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld, niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voorkomt. Hierbij wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing evenmin getuigt van een niet-correcte feitenvinding, daar de verzoekende partij ter terechtzitting nogmaals erkent dat *“zij inmiddels toch een paspoort heeft kunnen bemachtigen”* en benadrukt dat *“zij dit naar de verwerende partij heeft opgestuurd om ter aanvulling toe te voegen aan het administratief dossier”*. Voormelde beschikking duidt er evenzeer op dat wat betreft de verwijzing van de verzoekende partij naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit 2009, de jurisprudentie in onze rechtsorde geen

precedentswaarde heeft, zodat de verwijzing naar deze arresten niet dienstig is om daar anders over te oordelen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET